

שי"ח אהרן

פרשת: ויקהל - פקודי

גליון: ק"פ

שי"ח הפרשה

להא ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם" פירש"י למחרת יום הכפורים ע"כ. יש לומר בדרר צחות, דהנה בעונותינו הרבים ישנם אנשים באחינו בני ישראל שביום הקדוש באים לבית הכנסת ומתפללים ומתענים ומתודים, ועושים את כל מצות היום כדת וכדין כצדיקים ממש, אבל למחרת יום הכפורים שוכחים הכל מה שעשו אתמול וחוזרים לסורם לחיי היום יום, וזהו מה שאומר הפסוק "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל למחרת יום הכפורים ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם" שגם למחרת יום הכפורים חייבים לקיים את כל התורה ולא רק ביום הכפורים....

" להא ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם"

הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל ל פסק פעם פסק הלכה שאחד מן הפוסקים יצא לחלוק עליו ולפסוק כנגדו. קבוצת אברכי כולל, תלמידיו של אותו פוסק, החליטו לעלות לביתו של רבי בן ציון להתווכח ולהתעמת עמו ולהוכיח לו כי הצדק עם רבם... כששמע רבי בן ציון על מה באו, אמר להם: " לשוא טרחתם, חזרתי בי מאותו פסק. "שמחו על חזרתו אך התאכזבו מהעימות שבוטל... כשהלכו, תמה מקורבו: האמנם חזר בו ולא ידענו? אמר לו רב צ: " מדוע אחזור בי, הן פסקתי לאמיתה של תורה! אבל ראיתי שבאו להתנצח ולעורר מחלוקת ולא כדי להבין דעתי, הרי "מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע", ומצינו בגמרא (ברכות כז:): שרבי יהושע אמר לרבן גמליאל שחזר בו למרות שעמד בדעתו כדי שלא להתעמת.

להב. וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת.

מסופר על הרב הקדוש רבי נטע מאובריטש, שהיה מתגבר על עצמו שלא להירדם במשך השבת כולה, והיה מתמיד בלימודו, עד שהיה מסיים מדי שבת בשבתו את כל מסכת שבת. שאלוהו פעם אנשי ביתו: האם אין בהנהגה זו משום עינוי, והרי אין להתענות בשבת? השיב להם הצדיק: מסופר על הקיסר נפוליאון, שמעולם לא שכב לישן במשך היום, אף לא למנוחה קצרה. כשנשאל נפוליאון מדוע נוהג כך, השיב: בשעה שאני ישן, איני נוהג באופן שונה מיתר האנשים, ואיני מרומם ונעלה מהם, ועל כן בשנתי הריני אדם פשוט ולא קיסר. מכיון שכך, מוותר אני על השינה, ובלבד שלא להפסיד ולו לשעה קלה את מעמדי המיוחד כקיסר. כך גם אני - סיים רבי נטע את דבריו - השבת היא מתנה כה

שי"ח ההלכה

שאלה: השאלה שלפנינו הגיעה מאת אברך יקר, שעוסק בקירוב רחוקים בישוב שעדין אינו דתי. האברך, שניחן בכשרון רב, הצליח לאסוף ילדים רבים לשיעור ולאמירת תהלים מידי שבת קודש. במהלך השיעור הילדים היו גם שרים במקלה גדולה פרקי תפילה ומזמורי שבת, ובתום השיעור מקבלים עליהם על מלכות שמים בהתרגשות רבה. בסיעתא דשמיא הצטרפו עוד ועוד ילדים, והאברך חיפש מקום גדול יותר כדי לערוך בו את השיעור לילדים. לבסוף הוחלט, שהמקום המתאים ביותר הוא - הפארק הממוקם בסמוך לבית הכנסת. האברך יצא עם הילדים לפארק, ושם קידשו שם שמים באמירת התהלים ובשירות ותשבחות לבורא העולם. הבעיה היא, מספר האברך - שתוך דקות ספורות היו מתאספים במקום אנשים רבים, שלא זכו לשמור תורה ומצוות, והיו הרואים ב"הצגה" היוצאת דופן אטרקציה מרתקת, ולכן היו מוציאים את מכשירי הטלפון שלהם ומתחילים לצלם ולתעד את האירוע, וכל זאת בעיצומה של השבת הקדושה, רח"ל. שואל האברך: מה עלי לעשות, האם להמשיך לקיים את השיעור לילדים בפארק, למרות הצילומים, או שמא יצא שכרי בהפסדי, בכך שבעקבות השיעור אנשים מחללים שבת, ואולי יש בכך גם חילול השם, שעומד רב וקורא עם ילדים תהלים בשבת לעיני המצלמות?

תשובה: ברור לכל שהצילומים הללו אינם לרוח של האברך, דבר שלא ניחא ליה, ואם היה הדבר תלוי בו היה מפסיקם, ולכן העצה היעוצה היא לא להפסיק לומר את התהלים חלילה, אלא לבקש מהמצלמים שלא לצלם את השיעור. בנוסף, יש להסביר להם בנועם, שלצד חשיבות אמירת התהלים, חשובה לנו מאד גם שמירת השבת, והצילומים הללו אינם לנחת רוח בשמיים, ומי יודע אם הם לא חוסמים את התפילות מלהתקבל, ולכן אנו דורשים להמנע מלצלם. כאשר מכריזים זאת, אין לחשוש מחילול השם, ומותר להמשיך בשיעור הנפלא, גם אם המצלמים ימשיכו לצלם, כי ישירים דרכי ה', צדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם

משל ונמשל

משל לכפרי אחד שהגיע בפעם הראשונה בחייו לבקר בעיר הגדולה, מארחו ביקש להראות לו את נפלאות הכרך הגדול, על כן לקח אותו לביקור בבית חרושת לאריגים. הביט הכפרי משתאה במכונה הגדולה והעצומה האורגת בדים במהירות הבזק ועינו לא שבעה מהפלא שנגלה לעיניו. דבר כזה – הודה הכפרי בפה מלא – טרם ראיתי, אולם כיצד יודעת המכונה לארוג, ועוד במהירות כזאת? בוא וראה – משך אותו מארחו אל מאחורי המכונה – כך פועלת מכונת האריגה, הביט הכפרי וראה גלגלים בגדלים שונים ומשונים, היו שם גלגלי שיניים שהניעו גלגלים אחרים קטנים מהם, היו שם גלגלים שסובבו רצועות במהירות רבה, הכל זז, נע ומסתובב. לאחר כמה ימים שב הכפרי אל ביתו וכינס את ידידיו לספר להם את אשר ראה בעיר הגדולה. והפלא הגדול ביותר – סיפר הכפרי בהתרגשות – היה מכונה עצומה ובה גלגלים מסתובבים! נו! תמהו בני הכפר, ומה בכך שהם מסתובבים? כפריים הייתם וכפריים תשואו! חרץ האיש את משפטם, האם אינכם מבינים? הגלגלים מסתובבים ומסובבים גלגלים אחרים! הביטו בו בני הכפר בתמיהה. כאשר ראה כי בני כפרו אינם יורדים לסוף דעתו, החליט לעשות מעשה, מיהר האיש והזמין מכונת אריגה אל הכפר. ואכן כעבור זמן הגיעה המכונה והוצבה אחר כבוד באולם המרכזי שבכפר. אז הפעיל האיש את המכונה והראה לכל בני הכפר את הגלגלים המסתובבים בה. חוטי אריגה לא הכניס במכונה אלא בכל בוקר היה מפעיל אותה ומביט בה במשך שעות ארוכות בלא לדעת שבעה, ועם שקיעת החמה היה מכבה את המכונה ושב לביתו עייף מעמל יומו.

הנמשל: ממש כאותו כפרי, כך גם אותם אנשים שאינם משכילים להביט בבריאה ולהבין את עיקר מטרתה. השמש והירח וכל צבא השמים מסתובבים בסדר מופתי החוזר על עצמו בכל יום, חודש ושנה. אדם החושב בלבו שכל מטרתם של צבא השמים הוא להסתובב על צירם, הרי הוא כאותו כפרי! כל מטרת הבריאה היא "לעשות!" על היהודי להתבונן בבריאה הנפלאה שברא הקב"ה ולהבין מתוך כך כי יש בורא ומכווין לעולם שנתן לנו תורה ומצוות וציוה עלינו לקיימם.

קדושה ויקרה, עד שחבל להפסיד ממנה אפילו רגע קטן בשנה. להב. וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת.

מעשה ברבי יושה מבריסק, שהיה בדרך ועשה שבת באכסניה, לסעודה השלישית לא נמצאו חלות, ולא היה לו לחם משנה וציערו הדבר מאוד. נפנה אחד האורחים אליו ואמר: רבי, הרי ידוע, שאפשר לצאת ידי חובת הסעודה גם בדברי תורה, ואם כן – מה הרעש? יאמר לנו דבר תורה וכך יצא ידי חובת סעודה. השיב ר' יושה: אמנם כן – ואע"פ כן אין זה מגיע לכדי חלה ודג מלוח, חלה ודג מלוח אלו דברים שאין איש יכול לחלוק עליהם ולסתור אותם, אבל אם אומר דבר תורה, אפשר שיבוא גדול ממני ויסתור את דברי – ונמצאתי ללא תורה וללא סעודה שלישית.

להב. וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת.

"כל מקדש שביעי כראוי לו, כל שומר שבת כדת מחללו, שכרו הרבה מאוד על פי פעלו". (זמירות ליל ש"ק) אומר החפץ חיים: שני סוגי שומרי שבת יש. יש בני אדם שמקדשים את השבת בקדושה יתירה. ע"י לימוד התורה ומוסיפים קדושה. עליהם אומר הפייטן "כראוי לך" – ליום השבת, שהרי לשם כך נבראה שבת. אך לעומת זאת, יש בני אדם אשר הם "שומר שבת כדת מחללו" – שאינם מחללים שבת במלאכות אסורות, אבל אינם מקדשים את השבת בקדושה יתירה, אלא מתענגים באכילה ושתיה ושינה. ועל שניהם, הוא אומר "שכרו הרבה מאוד" אבל כל אחד "על פי פעלו".

להג. לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת.

המגיד רבי יעקב מדובנא, הלך פעם בשבת ברחוב היהודים בברלין, והנה לקראתו יהודי משכיל המטייל ברחוב ועשן עולה מפיו. פנה אליו המגיד ושאלו: "שמא שכחת כי שבת היום?" הלה השיב בעזות מצח: "יודע אני ששבת היום, ויודע אני גם שהתורה אמרה 'לא-תבערו אש' ואף על פי כן אני מעשן היום". השיב לו המגיד מנה אפים: "רואה אני שאיש אמת אתה, ואינך מנסה לסובב בכחש את מעשיך, ואם כך תמה אני, מה לאיש אמת כמותך להתהלך עדיין בעולם השקר? והלא מקומך בעולם האמת..."

להב. ויבואו האנשים על הנשים.

מנין היה לנשות המדבר רכוש שיכלו לנדוב אותו למשכן, והרי מעשה ידי אשה לבעלה. ברם – אומר האדמו"ר מגור - אמרו כי תקנו חז"ל מזונתיה תחת מעשי ידיה ומטעם זה יכולה איש לומר לבעלה "איני ניזונת ואיני עושה". נשות דור המדבר לא היו ניזונות מבעליהם, שהרי היו אוכלים את המן, וכיון שכן אף מעשי ידיהן אינן לבעליהן והרי הם שייכים להן.

להכו. וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה טוו את העיזים. רש"י: טוו את העיזים (- שבת צט) היא היתה אומנות יתירה שמעל גבי העיזים טוין אותן: אומר ר' יהונתן איבשיץ לכאורה מה חכמה היתירה שבכך? ומבאר כי מסתבר שבין הנשים

מעלתם פחותה. הקב"ה רוצה דווקא בעבודת האדם ופעולתו.

לט.ה כאשר צוה ה' את משה.

רבי אלחנן וסרמן היה אומר: צא וראה מה בין ראשונים לאחרונים, בימינו כשאדם מדבר על עצמו, אין איש מעלה על דעתו שאין לו שום פנייה אישית, ואילו בדורות ראשונים, כשאדם דיבר על עצמו, לא העלה איש על דעתו, שמדבר הוא לטובת עצמו. לכן דיבר משה בגוף שלישי – "כאשר צוה ה' את משה", כאילו לא בו הדברים אמורים, אלא במשה אחר הפועל בשליחות הקב"ה.

לט.ב ככל אשר צוה ה' את משה.

כשהספיד מרן החפץ חיים את חתנו רבי צבי הירש לוינסון הביא את הפסוק הזה ושאל לכאורה ראוי היה להיכתב כאשר צוה ה' 'אותו', שכן בו דיבר הכתוב, אלא אצל משה רבינו לא היה קיים "אני", וממילא לא היה קיים גם "הוא", אלא שמצוי איזה יהודי בשם משה, שעשה כל מה שציוה ה' את משה זה..

לח.כד כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש.

בספר טעם ודעת תמה, מדוע לגבי הכסף פירט משה את כל ההוצאות, ואילו לגבי הזהב לא עשה כן? ומבאר: שהרי הסיבה שפרט משה את הוצאות הכסף, הייתה משום ליצני הדור שהיו משיחין אחריו, וכך דרכו של הכסיל, שלא די שנותן מעט ובקושי, אלא גם לאחר שנתן מן המעט, מבקש לדעת מה נעשה בו. ואולם נדיבי הלב ובעלי עין טובה, דרכם הפוכה נותנים בעין יפה ואינם להוטים לבדוק אחרי המקבל אלא סומכים עליו שיעשה הישר והטוב. לפיכך, דווקא ב"כסף" היה משה צריך לפרט מה עשה בו. לעומת זאת, לנותני הזהב לא היה משה צריך לפרט, שכן הם סמכו עליו.

לט.ה כאשר צוה ה' את משה.

מדוע חזר הכתוב וציין שוב ושוב על כל דבר ופרט ממעשה המשכן - כי נעשה "כאשר צוה ה' את משה" ותיבות הללו הלא כתובים כמעט בכל פסוק ופסוק שבפרשה? תירץ הבית הלוי: לשיטתו, שעיקר חטא העגל היה בזה שרצו לעבוד את ה' מחכמת עצמם ולפי שכלם שלהם, במעשים שלא נצטוו עליהם. מעשה המשכן הרי בא לכפר על חטא העגל, כלשון המדרש. לפיכך במלאכת המשכן נזכר על כל דבר ודבר שנעשה דווקא "כאשר ציווה ה'". שאע"פ שבצלאל היה יודע רמזים וסודות במלאכתו, עם כל זה הייתה כוונתו לעשות אך ורק כדי לעשות רצונו ית' וכאשר ציווה אותם. וזה מה שכפר על חטא העגל.

לט.ג ויביאו את המשכן אל משה.

"כמה חכמים היו שם ובאו אצל משה ולא היו יכולים להקימו... מה עשו, נטלו כל אחד ואחד מלאכתו ובאו אצל משה ואומרים הרי קרשים הרי בריחין, כיון שראה משה אותם מיד שרתה עליו רוח הקודש והקימו" (שמ"ר נב, ד). אומר על כך הגר"ש אלישיב זצוק"ל: לא בחכמה מקימים משכן, רק בסיעתא דשמיא – שרתה עליו רוח הקודש" ורק אז "והקימו". ויביאו את המשכן אל משה" - רק אלו ההולכים בדרכו של משה יכולים להקים משכן!

הרבות אשר רצו לזכות במצוה זו של טוויית הצמר היו ודאי נשים טמאות, וכיון שלא הייתה השהות לחכות להן עד שתטהרנה, נתחכמו לטוות את הצמר מעל גבי העיזים, בהיותו מחובר לגופה של הבהמה, שכן בצורה זו אין הצמר מקבל טומאה, מאחר

והוא מחובר לבעל חיים חי, אשר אינו יכול לקבל טומאה. להכו וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה טוו את העיזים.

רש"י: "טוו את העיזים - (שבת צט) היא הייתה אומנות יתירה שמעל גבי העיזים טוו אותן: ויש להבין מה הייתה החכמה המיוחדת בזה שטוו על העיזים? עונה על כך האדמו"ר מאוסטרובצה: שהנה נשים לא מצוות בבניית המשכן משום שזה מצוות עשה שהזמן גרמא שהרי בשבת לא בונים את המשכן, והנשים רצו גם כן לסייע בבניית המשכן ולכן טוו על העיזים שאז זה רק איסור שבות, ואין שבות במשכן. וממילא מותר לעשותו בשבת ואז נהפך דינו למצוות עשה שלא הזמן גרמא, ואז גם ביום חול היו יכולים לעשותו.

לח.כא אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פוקד על פי משה.

ולמה עשה עמהם חשבון... אלא ששמע משה ליצני ישראל מדברים אחריו... אמר להם באו ונעשה חשבון (שמ"ר נא.ו) אבל ממעשה העגל לא דרשו חשבון... ומדה זו נשארה בתוכנו, שמגבאי צדקה וחסד דורשים תמיד חשבון מדויק, אולם ממקבצי זהב וכסף "לעגל", אין דורש ואין מבקש חשבון. כיצד יש להסביר זאת? אפשר לומר שבלב כל יהודי מכונן הרצון לעשות רצון קונו, וכשהוא נותן כסף למטרה טובה רוצה הוא שכל פרוטה תגיע למטרה הקדושה. אבל כשהיצר משיא אותו לתת "לעגל" נפשו עליו תתאבל שעבר על רצון קונו, ואינו מקפיד אם ישימו הגבאים בכיסם.

לח.כא אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פוקד על פי משה.

אומר רבנו בחיי: "משכן" בגימטרייה ארבע מאות ועשר, כנגד מספר שנות קיומו של בית המקדש הראשון.

"המשכן" - עם הכולל (בצרף חמש אותיות) - ארבע מאות ועשרים, כנגד מספר שנותיו של בית שני. "העדת" - בגימטרייה ארבע מאות שבעים ותשע, כמניין שנות קיומו של המשכן. מוסיף על כך החתם סופר: מה טעם שבגימטרייה של בית שני חסר חמש? אלא, שבא לרמז על חמש דברים שהיו חסרים בבית שני. (ראה יומא כב')

לח.ט ואבני שוהם ואבני מילואים לאפוד ולחושן.

מדוע האבנים אשר שמשו בקודש על האפוד כאורים ותומים, נדחו לסוף הרשימה, הרי דווקא הם היו ראויים להיזכר בתחילה? אמרו חז"ל שהאבנים הובאו להם משמים על ידי העננים, שהנשיאים זכו לקבל את האבנים משמים. אע"פ כן, כיון שלא הושגו על ידי עמל ויגיעה,

מעשה שהיה

הרה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זיע"א נולד בתימן בשנת התרס"ח. אביו רבי יהודה נפטר לפני לידתו, ואימו הרבנית נפטרה כשהיה בן שנתיים. הוא גדל אצל סבו המקובל רבי יפת אברהם תעיזי, שלימדו תורה. לאחר שסבו נפטר, המקובל רבי חיים יחיא סינוואני גידלו ולימדו. כבר בגיל מאוד צעיר התגלה הרב שרעבי כעילוי והוסמך לרבנות. הרב מרדכי שרעבי עלה לארץ בשנת תרצ"ב, גר בירושלים והיה רב בישיבת המקובלים "בית אל". הרב ייסד ועמד בראש ישיבת "נהר שלום". היה גדול בקבלה, בעל מופתים, ורבים שחרו לפתחו. ביתו היה פתוח לכל מבקש ברכה ועצה. ואת הכספים שקיבל מהציבור הקדיש לתמיכה בנצרכים ולהחזקת הישיבה. הוא נזהר לא להנות מכסף זה, וחי בפשטות וצניעות עם זוג 'הרבנית ע"ה'. לזוג לא היו ילדים, והיו ידועים כבעלי חסד. הרה"ק מרן עובדיה יוסף זיע"א, העיד על הרב שרעבי ש"הוא היה גדול הדור, וכמוהו לא היה בקבלה". מסופר על הגאון הקדוש המקובל רבי מרדכי שרעבי זיע"א, שבאחת השבתות יצא בלווית קהל חסידיו מבית הכנסת לכיוון ביתו כשמצנפת מבריקה לראשו, גלימת משי עוטפת את גופו וכולו אומר הוד והדר. אט אט פסעה החבורה במורד הרחוב לביתו של הצדיק, לפתע הגיח מן הסמטה הסמוכה רוכב אופנוע פזיז ויהיר, הלה היה צעיר חילוני המרוקן מכל תוכן ומערכים יהודים, ובראותו את החבורה שבמרכזה צעד איש שיבה ונשוא פנים, החליט להתנכל להם ולהפריע להם בדרכם. תחילה הפעיל את הצופר אשר הרעים בקולו, ולאחר מכן התניע את אופנועו בקול רעש גדול ונסע בראוותנות הלוך ושוב בין המתפללים שפנו מיד לצדדים. תלמידיו של רבי מרדכי שרעבי מעיהם חמרמרו לנוכח התנהגותו הפרועה והחצופה של הצעיר, וזעקת חמס פרצה מפייה למה תשבית לנו את קדושת השבת, מדוע תתנכל לנו? והרב שרעבי הגם שראה את התנהגותו המחפירה של הצעיר שרמס בריש גלי את השבת, מכל מקום, דן אותו לכף זכות, והרגיע את תלמידיו שהצטופפו זועמים ונכאבים סביבו, ואמר להם: הניחו לו הוא לא אשם, האופנוע שלו אשם, הניחו לו. בטרם עיכלו התלמידים את הדברים ששמעו מפי הצדיק, וכבר ראוהו פונה וממשיך בדרכו, בלא אומר ודברים הצטרפו אליו עד הגיעם לביתו, שם נפרדו ממנו בברכת שבת שלום. אחד המלווים שחזר לביתו דרך בית הכנסת, ראה את אותו צעיר עומד באמצע הכביש רכון על אופנועו ומנסה להפעילו, הצעיר ניסה שוב ושוב להתניע את האופנוע אך לשווא, המנוע דמם לחלוטין. הבין המלווה שידו של הצדיק בענין, פנה לצעיר ואמר לו, לשווא תתייגע להפעיל את האופנוע, הוא לא יסע, אתה פגעת בכבוד הרב מרדכי שרעבי בכך שנסעת בינינו, והוא אמר עליך שאינך אשם רק אופנועך אשם, ועליך לבקש ממנו מחילה וסליחה. הבחור ניסה להתניע את אופנועו שוב אך נכשל, ואז החליט לחלות את פני הצדיק. בבושת פנים הלך הלה לבית הרב, ובאמצעות הרבנית התנצל על התנהגותו הפראית וביקש את סליחת הצדיק, וברכתו לאופנוע הדומם.

רבנו שחק לשמע משאלתו המשוונה של הצעיר, וציוה להכניסו לחדרו, באהבת ישראל שפעמה בקרבו קירב הרב את הצעיר אליו במאור פנים, אמר בוא בני שב ותאכל עמנו סעודת שחרית, מבוכתו של הצעיר גברה, הלה לא הבין מה פשר הכיבודים שחולקים לו, וזאת לאחר שהוא בזזן לב התנכל לרב ולבני חבורתו. דקות ארוכות חלפו עד שהצעיר הרהיב עוז בנפשו ושאל את הרב אם לאחר הסעודה שיאכל פה ישוב אופנועו לנסוע כבתחילה, בוודאי, השיבו הצדיק, העיקר שתשב פה עמנו. כאחד שכפאו השד היסב הבחור לשולחן הרב, שמע את קידושו וסעד עמו סעודת שבת. בתום הסעודה רצה לפנות לדרכו, אולם הצדיק עיכב בעדו באומרו מה החיפזון הזה, השאר עמנו עוד מעט יגיע זמן מנחה, הבחור נרגז קמעא ואמר לצדיק מנחה, מה לי מנחה? הרב שרעבי שלא נרגש מדבוריו הזועמים של הצעיר, הכביר עליו מילים ושדלו שיתפלל עמהם ויסעד סעודה שלישית, ובהצהרה גלויה הבטיחו שהאופנוע שלו ימשיך לפעול רק בתנאי שהבחור ישאר פה. בלית ברירה נשאר הלה לשהות בבית הרב עד לצאת השבת, אז אמר לו הצדיק עתה הנך רשאי ללכת לאן שתחפוץ, שוב למקום בו השארת את האופנוע וראה שמאומה לא חסר בו, אך תדע לך נאמנה שמשבת זו והלאה אופנועך ישבות בשבת, שבוע טוב כחץ מקשת נשא הצעיר רגליו ורץ אל אופנועו, הוא ניסה להתניע וראה שאכן הוא פועל כהלכה, אבן נגולה מעל לבו, ובשמחה רבה התיישב עליו ונסע לדרכו, ומאז בכל ימות השבוע פעל האופנוע כתיקונו אולם ביום שישי לעת ערב, כששבת המלכה פרשה כנפיה על היקום, נדם המנוע. הצעיר ניסה מספר פעמים להתניעו אך ללא הצלחה, בדק פה ושם, ושוב ללא תועלת הדבר, היה מוזר בעיניו עד שחכר בקורות אותו בשבת שחלפה, והחליט בדעתו ללכת לרבי מרדכי שרעבי, שאלו מה לעשות, ובקור רוח נענה לו הצדיק ואמר הרי אמרת לך כבר בשבוע שעבר שאופנועך שומר שבת ולכן ביום המנוחה עליו לנוח וממילא הוא לא יסע לעולם בשבת קודש. הצעיר עמד משתאה ומחריש למשמע אזניו, ואז פנה אליו הרב בני דע לך כי נשמה גבוהה בקרבו, חדל לך מפשע ורשע, שב נא פה עמנו וחזור בתשובה. דבריו הנוקבים של הצדיק ירדו לחדרי בטנו של הצעיר, שראה לפניו אישיות נאצלת מרוממת מעם המבליגה על מעשי התנכלות ורשע כלפיה, ובאהבת ישראל הלוהטת בקרבה, משפיעה ומקרינה אור יקרות סביבו. הרהורי תשובה הציפו את לבו, והחליט לחזור בתשובה אט אט התקרב הצעיר החילוני לצדיק זנח את דרך חייו הנלוזה עד אשר החל לנהל אורח חיים חרדי.

העלון מוקדש

לע"נ רפאל עמרם בן סעדה ז"ל. מזל בת רחל ע"ה. יצחק בן רחל ז"ל אברהם ישעיהו בן שמואל דוד ז"ל אליהו ישראל בן שמואל דוד ז"ל צביה בת נעמי ע"ה

לרפואת נעמי בת זיוה. להצלחת אבירים בן אסתר וב"ב. להצלחת אביחי יעיש בן ציון וב"ב

להארות והערות ולקבלת העלון נא לפנות למייל

SH0813897@GMAIL.COM

עיצוב העלון: אברהם כהן בן שמחה
להצלחתו והצלחת בני ביתו